

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Дощ не вщухав третій день. Анатолій Борисович сидів за касою і дивився у вікно. Він сумно спостерігав, як срібні потоки-змії звиваються перед дверима, хлюпають, клекочуть і наввипередки мчать із пагорба. Він уявляв, як у низині, у середмісті, вже піниться темне море, як сиза вода потроху наближається до провулку імені Нещасного О. А., як перші хвилі рішуче відчиняють двері його крамниці й виносять увесь той мотлох, який він називає товаром. Але велика вода не приходила. Тільки на поверхні здоровезної калюжі просто перед крамницею зринали й потопали бульбашки, віщуючи довгу негоду.

До крамниці зайшов покупець. Анатолій Борисович із розпукою спостерігав, як стікає з плаща покупця на зачовганий паркет схожа на ртуть вода. Яка величезна й брудна утворюється калюжа! Калюжа, яку йому треба буде прибрати. А прибрати нема ні сил, ні бажання. Покупець усміхався. Це було підозріло. Анатолій Борисович підвівся, поклавши на касовий апарат велику жовту руку. Покупець

потупцяв біля стіни, розглядаючи марки й різноманітні нагороди, а потім підійшов до Анатолія Борисовича і сказав, що купує самовар. Анатолій Борисович назвав ціну (ціна була зависока), але покупець не торгувався — мовчки дістав гроші й усміхнувся. Це було підозріло. Анатолій Борисович перелічив гроші двічі, а одну купюру навіть перевірів на світло. Покупець тим часом долонею витер із самовара пил, обхопив його за лискучий бік і пірнув у дощ. Продавець провів його поглядом, запхав гроші в порожню касу і знову присунувся до вікна.

Скло було так поцятковане мухами, що Анатолію Борисовичу паморочилося в голові, коли він дивився крізь нього на сіре сум'яття самотнього провулку. Упившись дощем, під вікнами вмирали петунії. «Досить, досить води!» — жалібно шепотіли червоними пелюстками. А дощ не вгавав, і чоловікові здавалося, наче просвітку ніколи вже не буде.

Раптом Анатолій Борисович відчув, що хтось іде провулком. Відчув так, як відчувають крізь сон поцілунок матері. Продавець виліз із-за прилавка і завмер у калюжі на зачовганому паркеті. До занедбаної крамниці навпроти підійшов дідуган в оксамитовому костюмі шоколадної барви. Він витяг із кишені ключа і по-хазяйському відімкнув двері.

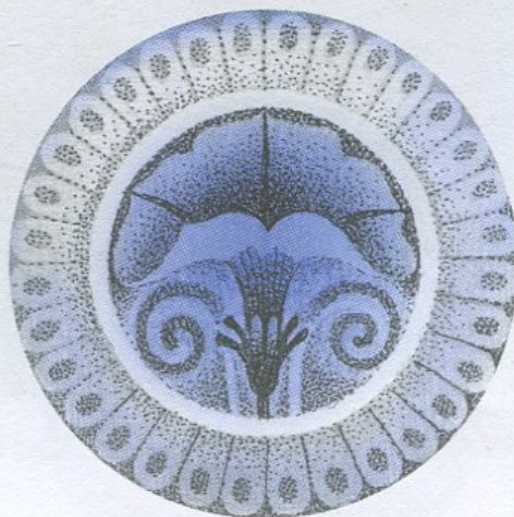
— Новий господар? — запитав сам у себе Анатолій Борисович. — Шкода мені твоїх грошей, діду. Пропаще діло. Ніколи не буде в тебе прибутку в цьому занедбаному провулку цього глухого містечка. Зиску хотів, діду? Дзуськи!..

Дід виніс із крамниці триногий стільчик та велику золотаву дошку. Анатолій Борисович навіть не помітив, як літній

чоловік виліз на той стільчик і причепив над дверима крамниці новеньку вивіску з багряним написом «Крамниця щастя». Вивіска хитнулася, осяявши цілий провулок, і, коли чоловік оговтався від цього яскравого спалаху, зі здивуванням виявив, що дощ припинився й у високому волошковому небі, немов жоржина, квітне полудневе сонце. Старі двоповерхові будинки нагадували свіжоспечені житні буханці, над провулком Нещасного О. А. вперше на пам'яті Анатолія Борисовича засяяла веселка. Петунії солодко потягувалися, хитаючи змитими голівками. Дід уже був у крамниці — витирав рожевим рушничком замурзане вікно. Чоловіки зустрілися поглядами, і дід приязно помахав рукою.

— Підозрі-і-іло! — зауважив Анатолій Борисович. Цієї миті він відчув, що в нього намокли шкарпетки. Поглянув додолу й відступив від калюжі. — А щоб тебе!...

Антиквар сів біля вікна й закурив.

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

Андрій прокинувся від пориву холодного вітру. Йому знову снилася буря: скажений вітер зриває зелене листя з дерев під будинком, жене на захід тяжкі чорні хмари, а дощ такий сильний, що дах і вікна не стримують його і в квартирі вже по коліна води. Злякавшись і змерзнувши, хлопчик обережно розплющив очі. Перед відчиненим вікном мати розчісувала довгі руді коси. Вітер і сонце вдиралися до кімнати, і жінка радісно підставляла їм бліде обличчя.

— Доброго ранку, соньку! Знову ти проспав, сину.

— Пропустив передачу?! — підхопився з ліжка Андрій. — Котра година?

— Одинадцята.

— Е-е-е!

Хлопчик обм'як і гепнувся на ліжку.

— Чому ти мене не збудила?!

Мати усміхнулася.

— Спи, коли спиться. Я куплю тобі ці передачі на диску.

— Правда? — Андрій уважно подивився на маму. — Купи, будь ласка! Тільки на ліцензійному. Про мурах. Інші в мене є.

— Я знаю. Я все знаю! — усміхнулася мати.

Хлопчик встав і підійшов до вікна. На спортивному майданчику сусідські хлопчаки грали в футбол. Вони наввипередки гасали за м'ячем, штовхалися, галасували. Кремезний Сашко забив гола. Коли вони були малими, Сашко повсякчас дражнив Андрія: «Гей ти шмаркля, морда рижа, привезена із Парижа!» Тепер не дражнить — б'є за гаражами. Боляче було тоді, боляче й тепер. Але Сашко добре грає у футбол. Хлопці зазирають йому в рота. Сміються, радіють перемозі. Добре, коли є з ким посміятися.

— Синку, тобі купити м'яча? — запитала мати.

Хлопчик, не дивлячись на неї, відвернувся від вікна.

— Ні, ма. Я не граю у футбол. Це гра для неповноцінних особистостей.

Мати зітхнула, взяла зі столу кошик.

— Ти знову в гості до тітки Іри?

— Так. Як і завжди в неділю. Ти знаєш, Іра хворіє, їй потрібно допомагати. Але спочатку забіжу на базар.

— Я-я-ясно! — позіхнув Андрій.

— Сину!

Хлопець звів на маму великі сірі очі.

— Знаєш, хто мій найкращий друг?

— Сестра, — з легким сумовитим усміхом відповів хлопець. Його печаль відбилася на матиному обличчі.

— Ти мій найкращий друг! — стиснула його руку жінка.

Андрій опустив очі. Мати вийшла з кімнати і гукнула від порога:

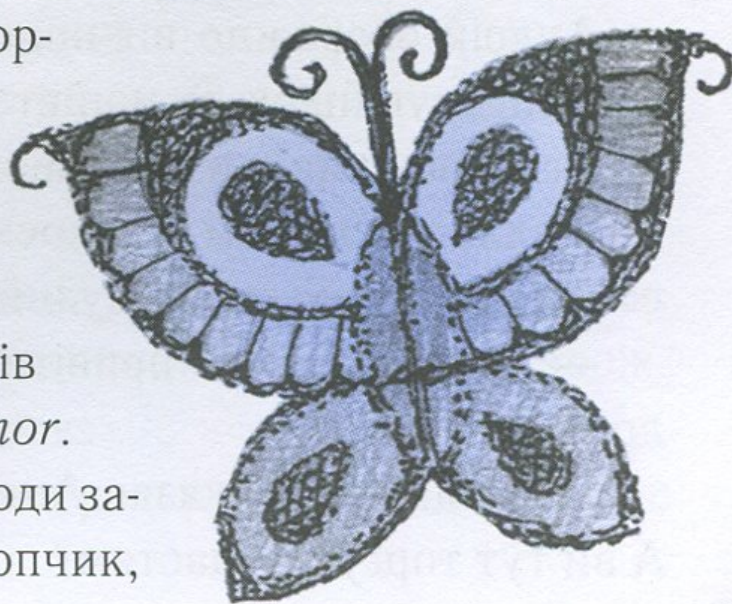
— Умийся, вбери чисту сорочку і з'їж кашу!

— Аякже! — зіщулився Андрій, дивлячись, як зачиняються двері.

Він узяв зі столу яблуко, надкусив кілька разів і викинув недогризок у вікно, сердито грюкнувши рамою. Потім вмо- стився на незастеленому ліжку, витяг з-під подушки заяло- жену книжку Екзюпері. Вона звично розгорнулася на потріб- ній сторінці, і хлопчик вкотре вирвав очима з тексту пекучу, отруйну фразу: «Але ж нема таких крамниць, де продавали б друзів, і тому люди більше друзів не мають». Андрій згор- нув книжку, кинув її на підлогу, аж кілька жовтих сторінок вилізли, ніби засохлі язики якихось дивних створінь. Трохи полежав, міцно заплющивши очі, рвучко встав, вбрав джин- си, чисту сорочку й вийшов з дому, намагаючись не дивитись у бік спортивного майданчика.

Андрій тинявся вузенькими вулицями міста в тіні старих каштанів. Сонце тендітними пальчиками розтуляло лапате листя й підмор- гувало йому з бляклої височи- ни. Маленькі клумби притя- гували погляд різнобарв'ям веселих квітів. На одному із задерикуватих чорнобривців хлопчик помітив *Morpho rhetenor*.

— Гм, і як же тебе, друже, сюди за- несло? — щиро здивувався хлопчик,

насолоджуючись грою світла на яскраво-синіх крилах метелика. — Тропіки вже не до вподоби? А ти знаєш, що в середніх широтах холодна осінь? Бачу, не знаєш. Ех, ти!..

Андрій простягнув руку без надії впіймати *Morpho* — просто для того, щоб наблизитися до цього амазонського дива. Метелик невдоволено струснув крилами і знявся в повітря.

— Куди ти? — примружився на сонце Андрій, простежуючи рівний лет *Morpho*. — Світ за очі? Тоді нам по дорозі!

Він пішов уздовж підтоптаних будинків услід за метеликом. Не стямився, як *Morpho* присів спочити на новенькій вивісці. Хлопчик прочитав: «Крамниця щастя» — й недовірко примружився. Метелик знявся й полинув у небо, загубившись поміж кудлатих білих хмар. Андрій сумно подивився йому вслід і розгублено потер лоба.

— І що тепер робити? Додому?

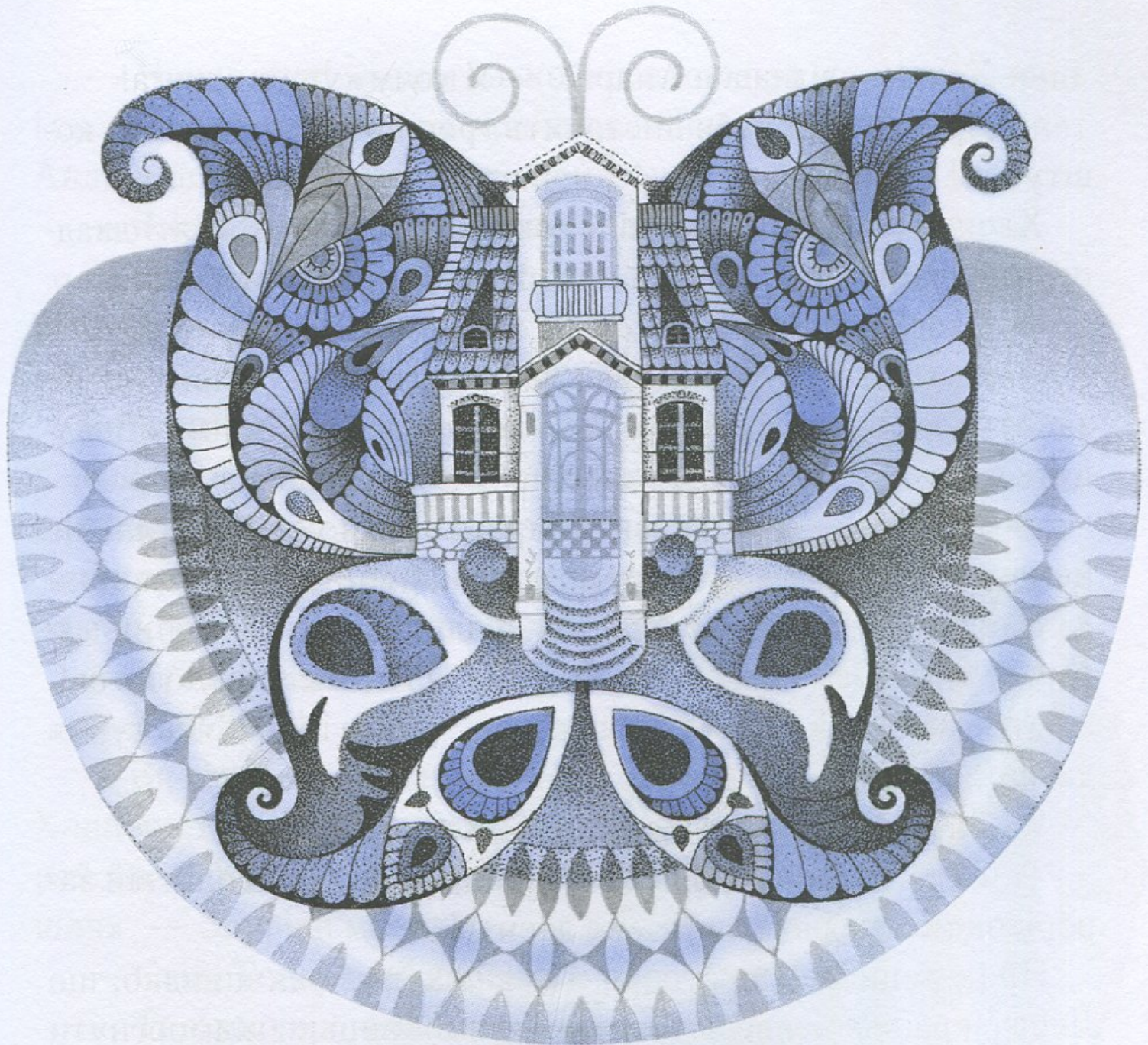
Його погляд знову зачепився за вивіску. У душі хлопчика піднялося незрозуміле хвилювання.

— Крамниця щастя, значить? Ну добре!

Андрій обережно відчинив скляні двері з бамбуковими жалюзі й увійшов до напівтемного обдертого приміщення. Над головою скрикнув дзвіночок. У крамниці було прохолодно, пахло жасмином і свіжоскошеною травою. За прилавком стояв дідусь, високий і худий, мов засніжена сосна.

— Добридень! — привітався сивань. — Як твої справи, друже?

— Вітаю! — відказав Андрій. — Дякую, все нормально. А ви тут торгуєте щастям?

Старий усміхнувся.

— Саме так!

— Ну, і де ж воно? — Хлопчик уважно обдивився стіни, обклеєні старими шпалерами з червоним візерунком, порожні полицки, заяложений прилавок.

— Всюди! — весело відповів продавець. — Щось хочеш придбати?